

Leto 36.

8. maja 1940.

Številka 5.

Vzemi nas pod svojo obrambo.

Najlepši mesec v leti — majnik — je Tebi posvečeni, o Marija.

Vajeni smo, da se nam te mesec pokaže oblečeni v prekrasen plašč prelepih sprotolešnjih rožic — letos je majnik bole vsakdanešnje napravljeni. Razmimo. Človek se tudi bole skromno oblači, če ga zadene kakša nesreča.

Letošnji majnik je zadela ta nesreča, da se ravno v njem začenja največje prelevanje krvi, kak svet stoji.

Vajeni smo, da nam majnika ptičke že rano v jutro spevlejo budnico v pozdrav. Letos je ta pesem ptičov zamuknila. Tudi to razmimo. Ftički so se prestrašili i se skrili, gda so začuli pesem drugih, vnogo vekših ftičev, ki po zraki brnijo i smrt delijo.

I ravno te najlepši Marijin mesec je dosegnola ta nesreča, da se v znamenji krvi jezerov, če ne milijonov mrtvih odloča usoda sveta za bodočnost.

Vüpaймо, da Marija ne püsti, da bi to neskončno trpljenje narodov ostalo brez haska za naše düševno prerojenje.

Vsi smo že leta dugo čütili, da mora priti na svet nekaj groznoga, nekaj strašnoga, kda smo videli, da svet ide nazaj v poganstvo, da začenja boj z Bogom, smo včasih mogli slütiti, da v tom boji človek propadne, da Bog zmaga.

Zdaj je prišeo čas, gda človek propada. To nikaj ne pomeni, da edni mogoče zmagajo nad drugimi. To bo zmaga, ki bo mela v sebi želo propada tudi za zmagovalce i prle ali sledkar tudi zmagovalec propadne — dokeč svet ne poklekne nazaj pred Boga, proti šteromi je začno boj že pred leti.

Bog bo zmagao, zato ka On mora zmagati. Ne z letali, ne z bombami, ne s tanki. Njegovo orožje smo mi ljudje sami. Mi se med sebov vničimo i te na grobovih milijonov spadnjelih tisti ki ostanejo, pridejo do spoznanja, da je boj, ki se je bio med narodi, samo edna fronta, ki je stala proti božoj fronti. Gda se sklene mir med obema frontama — med božov i človeškov — tisto bo stalen mir, ki bo prineso siromaškoj zemli lepše življenje.

Delaj, kak ti kaže ta slika: lačne hrani. Lubezen do bližnjega, ki nam je kristjanom največša zapoved, nam nalaga, da skrbimo za siromake, ki se ne morejo s svojim zadosta hraniti.

Največši sad te bojne bo, da narodi spoznajo ka je zrok toj največšoj tragediji vseh časov. Če narodi do toga spoznanja pridejo, te bomo lahko pravili, da bojna ne bila brez vsakega haska.

Prosimo Marijo, naj ona pomaga, da se žalost naša spremeni v veselje, da se iz neznanskoga trpljenja sveta porodi bolši svet, ki bo znova Boga molo, ga častio, pred Njim klečao.

Kralica nebes i zemle bo mela veliko reč pri bodočem novom vrežüvanji sveta. Njoj se zavüpajmo.

Što je kriv?

Že nekaj mesecov je minolo, kak so naša srca zatrepetala od straha, da nas nebi ge potegnili v svoj vrtinec nova bojna, ki se nam ponūvle. Gda so se državne meje začnole spreminjati tak hitro, da so geografi nanč ne vtegnoli izdelavati nove zemlevide. Še bole smo se vznemirili, gda je počila prva puška tam daleč na severovzhodi. Celo nas pa vznemirjajo zadnji časi, gda se že morilno orožje začne prevažati na različne kraje, vsigdar bliže i bliže i se samo spitalvemo, gda začnejo igrati mrtvečko muziko.

V takšem razpoloženji se nehotē spitalvemo, ka z toga bo. Kak Bog vse to mora gledati. Tūdi se večkrat čūje iz vūst vernoga človeka, zakaj Bog to dopūsti? Zakaj Bog sam ne pokonča nekaj lūdi, ki so krivi toj moriji, pa bi tak jezeri i milijoni meli mir?

Gvišno, da je Bogi težko, gda mora gledati svojo deco, kak se sovražijo na smrt, kak se kolejo. Šteri oča pa ne bi bio žalosten, če bi se njegovi dečki med sebov sovražili, bili? Tūdi najslabšemi oči to ne bi bilo vseedno. Bog je pa naš najbolši Oča, ki nas natelko lūbi, da je dao svojega edinoga Sina za nas, da bi nas rešo. I On mora vso to hūdobijo gledati!

Pa denok dopūsti, da se krv preleva, milijarde trošijo, hiše rūšijo.

Ja, On dopūsti. Krivi smo pa lūdje sami. Človek je znajšeo štūk, človek je znajšeo letalo, tank, mine. Puška je potrebna, da človek z njov divjačino dosegne. I če bi se lūdje s tem zadovolili, ka bi puško rabili za strelanje divjačine, ne bi od nje lūdje kapali. Zakaj je pa človek prišeo na to miseo, da se s puškov lahko strelī tūdi človeka tak kak divjačino? Zato ka je v človeki ne gledao svojega brata, svojega bližnjega, nego samo žival, ki se loči od drūgih živali v tom, da ma pamet. Ne je meo lūbezni. Ne je šteo poslūšati Boga, gda ga je opominao: lūbi svojega bližnjega kak samoga sebe. I da Boga ne poslūšao, je počenjao takše reči, v šterih se zdaj sam sebe vničavle. Letalo je človek zmislo. Pa je jako dobro reč zmislo. Človek se lahko zdigne nad oblake i v ednoj vōri lahko preletī, ka peški deset dni ne prehodi. Ali ne to sijajno! Kak bi nam lahko to vsem hasnilo. Naši izseljenci, raztepeni po Franciji, Nemčiji, bi lahko vsakšo nedelo domov prišli k meši i predgi, da tam ne razmijo jezika. Ja, lūdje bi letali v zraki kak ftički iz kraja v kraj. Zakaj pa ne tak? Malo lūdi se vozi v letali. Mi šče vō bežimo, gda čūjemo ka nad nami brni i smo srečni, če ga vidimo, ne ka bi se z njim pelali. Vsa letala, ka jih države majo, so skoro samo zato napravlena, da prevažajo ne lūdi, nego bombe, ki bodo lūdi morile. Ali se ne bi lahko mi lūdje vozili v letali mesto bomb? Predrago bi prišlo? Ka pa za bombe, ki

samo vničavlejo i nikaj dobra ne prinesejo, za nje je ne predraga vožnja z letali?

Zakaj pa je prišeo človek na to miseo, ka z letalom bombe prevaža? Zato, ka nema lübezni do drüghih lüdi. Mesto lübezni sovraštvu gori v njegovom srci. Ali je pa Gospod Jezuš tak včio: *bratje, sovražite se med sebov? i ne mogoče atak: bratje lübite se med sebov. Po tom vas bodo spoznali, da ste moji vučenci, da se lübite med sebov.*

Tak je. Lüdje neščejo biti Jezušovi vučenci. Neščejo se med sebov spoštüvati, lübiti, nego eden ovomi so si nevoščeni, sovražni. To je zrok vse nesreče, ki je prišla na nas.

Sebe ne moremo dosta vöjemati. Tüdi med nami so, ki so nikaj ne bolšega mišlenja i če bi meli v svojih rokaj oblast, da bi lahko bojne napovedavali, sam Bog zna, kelko bojne bi šče te bilo! Tisti dečko, ki zdaj ma naturo, da nož vzeme v roke, ali količ ali kamen pa ide z njim na drügoga i ga bije — ali ne bi zapovedao celoj armadi, naj se ide bit, če bi samo meo to oblast! I tisti sosed, ki s svojim sosedom niti ne govori, ali ne bi zdigno celo svojo državo proti sosidnoj državi, če bi samo kral bio! Vö so se šče voditeli držav, ki se zdaj med sebov vojsküjejo, pred meseci vküp seli za zeleni sto i so se kak pametni lüdje prijateljski šteli poravnati i pomiriti. Pa smo jih šče mi vsi, več milijonov nas je bilo vseh, na to nagučavali, naj se zmirijo, ka narodi neščejo bojne, pa itak so se ne pomirili. Med našimi sosedi je pa že svaja, če samo kokot na prelaz skoči, pa na sosidovo skokodače. I se ne morejo zmiriti. Kak bi šče pa bilo, če bi takši prišli za ministre!

Države se med sebov skregajo, če edna ves premog küpi, ka te drügoj ne ostane zadosta, ali petrol, ali železo plača, ka te drüga ne more küpiti. I zatogavolo lahko nastane bojna.

Kelko je pa med nami takših, ki kradnejo. Že kak mala deca belice nosijo, vekši žito, kukorico, peneze. Ka bi bilo, če bi takši med nami prišli do oblasti, ka bi lahko za celo državo skrbeli. Kak bi šče te norili, mitili, kradnoli i kakše bojne bi šče te nastanole!

Poleg vsega toga pa da niti ne govorimo od drüghih grehov: kak se med našov mladinov grdo govori, preklinja, pijančüje, kak se nedela skruni, kak se ogrizavle, nečistüje itd. Ka bi tej lüdje delali če bi oni meli oblast več milijonov lüdi v bojno poslati. Kakše morije, kakše grehote bi se šče te širile!

Vidite, da je med nami vnogo takših, ka so nikaj ne bolši. Zdaj so mali razbojniki, da velki ne majo biti prilike.

Bog pa, ki je neskončno vzvišeni nad nami i vseveden, zna za vse naše nakanenje. Tüdi zna za vsakšega, kakši bi bio, če bi bio na drügom mesti. Te vsevedni Bog dobro zna, da smo mi lüdje tisti, ki delamo puške, štüke, granate, da bi se ležej med sebov klali.

Bog nas opomina po svojih namestnikih, dühovnikih. Sv. oča papa so pa šče posebi vse napravili, ka so mogli, da bi

svet rešili bojne. A tisti, ki bi morali poslušati, neščejo poslušati. Ne bogajo.

Gda je v cerkvi v nedelo predga od preklinjanja, te bi človek mislo ka v toj fari zdaj ne bo preklinjao več nihče. Pa čuj — že na cerkvenom pragi ti grdo prekune. I tak je pri vsakšoj drugoj predgi. Bog opomina, vči, kaže pot, po šteroj bi morali ljudje hoditi, da bi bio mir, sreča, blagoslov. Pa zabadav. Ministri se neščejo ravnati po božem navuki pri svojem deli. Tak te edni kak drugi delamo proti božoj voli. Takše delo pa nujno vodi v katastrofo. Naj mašin skoči dol s tira, je nesreča gvišna. Naj narodi zapustijo Boga, je bojna neizogibna.

Lepše nam bo samo tak, če sprejmemo vsi kralstvo Kristušovo v svoja srca i postanemo drugi ljudje, napunjeni z duhom Kristušovim.

Mati moja...

V težkih vüraj,
v temnoj noči,
v strašnih borbaj,
se ti zroči,
Mati, sinek vmirajoči.

Brez človeče
vse pomoči,
gda trepeče
od slabosti,
ti stojiš kre njega, Mati.

Ti tolažiš
mojo dūšo...
Ti jo braniš...
i hūdobu
zapelivo vkraj odgoniš.

Ti me krepíš
za življenje:
Še ozdraviš...:
„Bože Srce“ —
Mi šepečeš — „da tolažiš.“

Glavo nagnem
pun zahvale...:
„Mati bodem
drage vole
s Teov tolažo Srce Bože.“

Srčen.

Po svetu je hodil, učil, živel... *

Veliki duh med apostoli in evangelisti, Janez, je zapisal: „Prava luč je bila ta, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka. Na svetu je bila in svet je po njej nastal in svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla in njeni je niso sprejeli.“ (Janez 1, 9-12).

Korenina in sedež vseh visokih nauk, priznan kot najboljši vzgojitelj, poznavalec ljudi, zakaj ne vsaj je Bog „v katerem so skriti vsi zakladi modrosti in vednosti.“ (Pavel Colos. 2, 3.) Jezus je glavna točka pri apostolu narodov Pavlu in edina slava. Velika verska gibanja v antični (stari) dobi so se zaključila z zmago krščanstva na Golgoti, na gori Sion pa krona svoje delo z vnebohodom. Vsako stoletje po vnebohodu ima eno edino vprašanje ali je stoletje bilo zanj ali proti Njemu. Isto velja za posameznika. On je Alfa in Omega - začetek in konec. V njem najde odgovor vsakdo, ki hoče pozitivno odgovoriti na vprašanje bodočega življenja, ker je pot in Resnica. Hegel je skušal izrabiti zase ta rek, pa je bil postavil samega sebe v posmeh. Kdo more zanikati, da ni to, kar mi imenujemo življenje počasno umiranje? Takoj po rojstvu hiti človek z dneva na dan k grobu in se mu dnevno bliža. Vsak dan smo bližje grobu, je djal že Aristotel. Obupna je pravzaprav ta misel, toda za onega, ki hiti k Kristu, je vesela. „Kdor najde mene, najde življenje“ je dejal Gospod v knjigi modrosti. Z odložitvijo telesne obleke, duša zadiha in šele zaživi svobodno nadzemsko življenje. Ideal bo dosegla šele, ko bo čisto odtrgana od telesnih skrbi. Kristus je in bo v padec in v vstajenje mnogih in to tistih, ki so v napuhu razumna in v ošabnosti srca. Tistim, ki jim je On preponižen in prestrog v нравnem (moralnem) nauku. Toda zdroljen bo, ki se ob njem spotakne. Znamenje križa je neumnost za tiste, ki so ošabni. Duhovna stavba duše, ki nima temelja na Kristu je obsojena razvalini, kajti niga imena razen Jezus, v katerem bi se zveličal človek. Brentano je zapisal: „Rad bi zapisal nekaj, kar bi ostalo večno veljavno, kajti vsako drugo delo je obsojeno na razpad in v pozabo. Rad bi nekaj ljubil, kar bi večno držalo, kajti vsako drugo ljubezen je le časovna. Življenje bom živel usmerjeno večnostno — kajti večnost je in bo ostalo življenje tudi po grobu, ker vsaka druga usmerjenost hiti le do groba. Zato zapišem le eno ime in ljubim le eno ime in živim le za eno ime, ki se imenuje Jezus in nato rečem Amen.“

Dandanes je seveda to mnogim težko zapisati, zdi se jim ne učeno ne moderno, ker ni filmsko ali državniško. Na ustih in na jeziku je pa rabljeno brezštevilno in po večini lahkomi-selno ali, celo predrzno v jezi in kletvi.

Za otroke in za ljudi z otroško srčno kulturo je pa sladko ko med in upa polno. Toda otroško oko je lepo, čisto in nedolžno, ko sinje po dežju očiščeno jasno nebo. Ni lepšega sijaja ko nedolžno otroško oko in lepšega imena ni dalo nebo - Jezus.

Toda to je šče malo, če pogüblenim v pekli ne bi trbelo gledati, kak se nebesa nad njimi radüjejo, da ne samo svetniki i vsi angeli, nego tüdi Bog sam na svojem troni ima radost, da je pogüblene v pekli dosegnola pravica, štero so v življenji ne šteli priznati.

Igralca, ki zgübi igro, najbolje čemeri, če se njemi tisti, ki ga je premagao, zdaj ešče smeje. To ga tak razkači, da karte zgrabi, je razčeše, sto prevrže.

Zdaj si pa predoči, kakša besnost mora daviti pogüblene, gda morajo gledati svoje neprijatele v nebeskoj blaženosti, zednim pa se njim pogüblenim smejejo. To mora pogüblene neznanško mantrati. To bomo ležej razmili, če si predočimo stari Rim v tistom časi, kak je goro.

Mislim si, kak je tam bio ogenj polečeni na vnoгих voglih mesta i je plamen začno švigati ne samo nad siromaškimi hišami, nego tüdi nad palačami bogatinov. V prah se zrüšijo vnoге velke zgradbe, ki jih je človeška pamet zgrüntala i so jih človeške roke s težavov zgradile. Plamen zgrabi najvekše umetnine i najlepše püngrade. Tüdi napunjene žitnice dosegne i v ednom hipi vniči pov celoga leta. Prestrašeno lüdstvo pri tom pogledi več ne ve ka dela niti kama naj se obrne. Slikari nemajo več časa, da bi odnesli na varno svoje slike, podobari ne svoje podobe. Deca obvüpano jočejo, se vdimi düšijo, blodijo po vulicaj i iščejo svojo mater. Zakonci tülijo, gda vidijo svojega tovariša v plameni; dühovniki, gda vidijo oltar goreti; rokodelci, gda vidijo kak jim plamen vničavle izdelke, ki so jih ne šteli dati svojim odjemalcem za malo ceno.

Gda se požar širi, bežijo neštérni vö na polje, drügi se skrijejo v podzemelske lüknje, drügi bežijo k vodi Tiberi i jo proseče gledajo, da bi zdaj njena voda prestopila bregove, se razlejala pa celom mesti i pogasila strašen ogenj.

Siromaški Rim! Što te je süno v takši pomilüvanja vreden položaj? Barbarski Vandali? Jeza bogov? Ali se je kakši peklenšček iz podzemle prikazao? Oh! Povzročitelja tvoje nevole ne trebe iskati tak daleč! Tvoj Neron je vzrok tomi! K Neroni se moraš zateči, Nerona prositi, da če je šče kakše sredstvo, ki bi moglo pomagati, naj ti ga da v roke. I gda obvüpani lüdje idejo k Neroni, ga najdejo na najvišišem törmu mesta, kak se veseli, gda gleda strašen požar, kak si na citre igra i se nad njihovov nesrečov smeje.

Kakša besnost mora napuniti meščane! Rim je v plamenih, Neron se pa reži! Kak jočejo, kak tülijo, kak preklinjajo svojega voditelja! Kakše mišlenje mora napunjavati njihova srca, kakše načrte delajo, da se maščujejo. Mislim, da se vnoги vrže v plamen, da njemi ne trebe naprej gledati to grozo. I če

törem, na šterom stoji Neron, ne bi bio močno zastraženi, bi ljudje vdrli do njega, ga zgrabili i ga vrgli v ogenj.

Tak si predočite, da je jeza pogüblenih v pekli, samo še vnogo besnejša, silna. V strašnom ognji goriyo, šteromi so oni za hrano, kak pravi Izaija prorok. I denok če obrnejo svoje oči k Bogi, ki je te ogenj vüžgao, vidijo — ali naj povem — vidijo, bar oni tak mislijo, da je to ne napravo iz pravičnosti, nego da je strogi, da je kak Neron, ki nešče dati nikše pomoči, nikše tolažbe, nego se šče kcoj smeje od veselja.

Mislite si, kakša razkačenost, kakša besnost se jih prime! Mi gorimo, Bog se pa smeje! Mi gorimo, Bog se pa veseli! O, ti strašen Bog! Zakaj nas raj ne zmečkaš s svojim bliskom, kak da se nam posmehavleš? Podvoji nam, te strašni plamen,

Zedne napajaj: tüdi najmenši dar: kupica hladne vode, je znamenje lübezni, štero nam Gospod Jezuš tak močno polaga na srce: „Bratje, lübite se med sebov.“

podvoji njegovo vročino, njegovo bolečino, samo s svojim veseljom nad nami nas ne mantraj! Ah, tvoje posmehüvanje je za nas strašnejše kak naš jok. Tvoje veselje nas bole zadene kak naše bolečine!

Zakaj nema pekeo bole globokoga prepada, da bi se ta skrili pred pogledom na smehljajočega se Boga? Bridko so nas vkanili oni, ki so pravili, ka de v pekli najveksa moka pogled na jeznoga Boga: na smehljajočega Boga, bi morali praviti, na smehljajočega Boga. Da bi se pred njim skrili, smo želeli, naj bi se gore prevrgle na nas, ali naj bi se zemla vdrla pod nami.

Tak bodo nesrečniki tožili. Pa se ne bodo mogli boriti proti nebi, nego bodo svojo besnost obrnili proti samim sebi, i bodo od bolečine svoje jezike grizli, kak pravi sv. Pismo. Meso si bodo trgali, vlase si mikali, obraz si škrabali, oči si bodo probali vō skopati, da ne bi trebelo gledati posmehajočega Boga. Pa lahko nesrečni delajo ka ščejo, vso večnost se jim groza nikaj ne spremenj, vso večnost ne.

Če je Rim za časa Nerona bio v morji ognja, je vseedno meo vūpanje, da se za kratek čas znova zdigne iz pepela i se okraši z ešče lepšimi zgradbami. Oni siromaki bodo pa na veke goreli i to ne za kakši drugi namen, nego samo da gorijo. Zato bo za nje vsakši den strašnejši, obvūpnejši, neznosnejši. Videli bodo, da je za nje zgūbleno vsakše, tūdi najmeše vūpanje na pomoč, da se Bog za njihovo siromaštvo ne samo ne briga, nego se jim šče posmehūje.

Takše je trpljenje pogūblenih. Pa mislite, da je kje kakša olejšava? Ne, ne, nega je. Ne imenūje se pekeo zabadav kraj trpljenja, zato ka je tam samo trpljenje, samo moka. I če toga što ne verje, naj čūje sv. Gregora Nicenskoga: „Jaj, jaj, trikrat jaj tistomi, ki bo to prle probao, kak bo vervao.“

Pred koncom blodnje.

Nizozemski kalvinec, izobražen umetnik, je prek treseti let živo v brezverstvi. Niti krščen ne bio. Vnogo je dvojio. Ar je iz srca iskao istino, jo je najšeo. Etak piše Pictet van der Meer de Walcheren sam: „Nedelni večer. Vendar sem li prišo na zadnje do Leona Bloyja (dober katoličanski francoski pisateo v Parizi). Jaz sem od sebe gučao ž njim — reči, štere sem že davno nameno — i sem ga proso, naj me da spoznati s kakšim katoličanskim dūhovnikom. Pravo sem njemi ete reči: „Jaz bi rad z ednim dūhovnikom od katoličanstva gučao. Pritiski, šteri me tira, ne morem i neščem duže protistati. Nekaj se mora z menov zgoditi. Spoznam, da ne morem več ne naprej pa ne nazaj. Že leta dugo blodim okoli katoličanstva. Samo v cerkvi pred oltarom čūtim dūševni mir i mi je na nedopovedliv način jasna zveza vseh dugovanj. Celo krščanstvo, za štero se vi borite v naših knjigaj, najde v meni odmev. Jaz poznam istino, a je še nemam, je tūja last za mene. Vkup kaplem nesrečen. Vu vnogih jako globokih trenutkaj čūti moj dūh, da je Cerkev vidno telo svetlosti, da lūdje, ki so zvūna njenih vrat, v žalostnoj temi blodijo i namen življenja nikdar ne spoznajo. Drugi hip se mi pa vse to vidi kak senja, kak od lūdi izmišlena tolažba i se mi zdi, da bi to bilo slabost i pod mojo čast, če bi te stare senje zaistino držao. Pa vendar me neka skrivna moč vleče k cerkvi. Ščem s samim sebov na jasno priti, tak ne morem naprej živeti. Tema je prevelika. Jaz

ščem ednoga duhovnika pitati, ka naj napravim, da si sam sebi ne morem več pomagati“.

Bloya je moja prošnja jako genola. Poslušao me je s svojim, velikimi skuznatimi očmi. V njegovom pogledu se je svetila neskončna radost i z genlivim glasom mi je obećao, da bo zavolo mene gućao z ednim kaplanom od cerkve Sacré-Coeur (Srca Jezušovoga) i je pristavo, gda je med tem mojo roko verno v svojoj držao: „Priateo, mejte zavüpanje, Bog vam bo dao mir, Bog vam bo pomagao“. — Gda je Bože ime spregovoro, sem čüto, kak je mojo düšo pretreslo. Kakših čüd se še vćakamo.

Jaz sem (šest dni poznej) Bloya v njegovom stanovanji dobo i me je sprevido do cerkve Srca Jezušovoga, da me L. kaplani predstavi. Pelali so naj v mali urad i sva čakala tam. Naskori pride duhovnik i jaz sam sem ostao ž njim. (Dale.)

Da se zagvišno rešiš pekla.

Skrbno i pazlivo sem čteo v zadnjih številkah Marijinoga lista članke „Pekeo“. Čim bole sem od toga premišlavo, telko vekša groza me je navdajala. Groza. To pa zato, ka nihće naprej ne ve, će ne pride v pekeo. Pekeo čaka človeka po smrti. Mogoće, da pride v njega takši, ki zdaj niti ne misli nato. V nevarnosti je vsakši človek brez izjeme.

Že ta nevarnost, ta možnost, da vsakši človek lahko pride v pekeo, je nekaj tak groznoga, da bi se vsakši morao staviti i pitati samoga sebe — ali pa jaz tüdi lahko pridem med pogüblene? Je to mogoće? I će se odgovor glasi: je mogoće — će vmrješ v smrtnom grehi bi se morao vsakši človek z najveksšov resnostjov odločiti, da smrtnoga greha nikdar ne vćini.

Toda vćasi se tüdi dobromi človeki pripeti kaj takšega, ka ne ve s čistov gotovostjov, da li je napravo smrtni greh ali ne. A rad bi pa bio, da bi zagvišno znao, ka se zvelića. I će bi nam što mogoce zagvišati, da se pekla rešimo z vsov gotovostjov, ka bi dali takšemi človeki? Ka bi bili pripravljeni napraviti? Ali ne bi bilo vredno napraviti kajkoli na sveti, tüdi najstrašnejše moke sprijati, naj se samo potom zagvišno rešimo pekla? Ja, vredno je.

Še bole je vredno napraviti nekaj ležešega, će samo znamo, da se s tistim rešimo teh strašnih i večnih mok v pekli. Ali ja kakša stvar, ki nas pekla zagvišno reši? Če je, te jo zagvišno napravim, naj me košta kajkoli. Naj bom samo zagvišani, ka se zvelićam.

Je, je! Presveto Srce Jezušovo nam jo je dalo. To je požnost devet prvih petkov.

Prepričani sem, da od toga že vsi znate, da ste že čuli ali pa tudi čteli od devet prvih petkov. Mislim pa, da ste še vseedno te pobožnosti dozdej ne opravili vsi. Zato Vas vse, ki boste to čteli, ščem samo opomniti, naj ja vsakši ednok v svojem življenji opravi devet prvih petkov. I to kak najprle.

Pobožnost devet prvih petkov je v tom, da vredno sprejmeš sv. obhajilo na prvi petek v meseci i to devetkrat zaporedoma. Devet mesecov, vsakši prvi petek ideš k sv. obhajili. Niti eden prvi petek v teh devetih mesecih ne smeš vönahati. Če bi šteroga vönahao, bi morao znova začnoti. Torej če začneš opravlati devet prvih petkov zdaj meseca junija, jih opraviš kleti meseca februara. Če ti Bog da milost, ka to pobožnost srečno opraviš, je ščista zagvišno, da se zveličaš i se tak rešiš teh strašnih mok v pekli.

Sam Gospod Jezus je to nazvesto sv. Mariji Marjeti Alacoque.

Ta pobožnost se je razširila po celom sveti. Dobri verniki, ki si svojo dūšo ščejo rešiti, vsešiom opravljajo devet prvih petkov. Rešiti se želimo vsi. Le čūdno je, da lūdje bole ne opravljajo devet prvih petkov.

Mogoče se sami na to ne spomnijo i tak vnogi ostane vse življenje pa ne opravi devet prvih petkov i si ne zagviša srečno smrt. Prav bi pa bilo, naj ne bi bilo med nami človeka, ki ne bi kak najprle mogoče opravo devet prvih petkov. Če bi to vsi opravili, te ne bi bilo med nami človeka, ki bi se pogūbo. Ka ščete več!

Najlepše je, če devet prvih petkov opravijo deca včasi po prvom sv. obhajili. S tem si nebesa zagvišajo.

Matere i vi starejši poskrbite, da bodo vaša deca kak najprle opravila to pobožnost. Če šče šteri starejši tudi ne oprav, ga opomni na to. S tem vsakšemi včiniš najvekšo dobroto, če ga spraviš, da opravi devet prvih petkov. S tem ga rešiš pogūbljenja i ti bo na veke za to zahvalen. Dobijo se tudi prelepe slike v spomin, gda opraviš devet prvih petkov. Te slike se dobijo v Ljubljani pri jezuitih. Vsakši domači dūhovnik ti jih rad poskrbi, ali se pa obrni na uredništvo Marijinoga lista po nje.

Gnjesden se vsikdar bole širi miseo katoliške akcije, to je, da verniki pomagajo dūhovnikom rešavati dūše. Čuj! Če se v ednoj vesi dobi dečko, ki vse dečke v vesi spravi, da opravijo devet prvih petkov, dekla pa dekle, ženska ženske, moški moške — pa s tem najlepše pomaga dūhovnikom širiti bože kralstvo.

MISIJSKA POROČILA

Prečastiti gospod!

Hvalen boji Jezuš Krisjuš! Lepo Vas najprle pozdravim. Znabiti me poznate; vseeno želem spuniti svojo dužnost s tem, da Vam poklonim srčne žestitke za Vaš god sv. Jožefa, pa tudi za bližnje vüzemske svetke.

Morem se Vam zahvaliti za Vašo dobroto, da ste mi že tak dugo pošilali Novine pa Marijine Liste. Jako hasnovito mi je to čtenje; tak se vadiim nekaj malo v našem jeziki, da ga ščista ne pozabim. Tudi mojim pajdašom je davlem: sta dva sobrata, eden iz Prekmurja, drugi pa iz Štajera.

Tü v tom zavodi sam že zdaj tretje leto, da odtod obiskavlem državno vseučilišče v Turini. Je žmetno včenje, pa vüпам z Božov pomočjov skoz priti do zaželenoga bogoslovja, šteroga še dozdaј nesam mogeo včiti zavolo univerze.

Te zavod, v šterom se nahajam je med najveksimi salezijanskimi zavodi; koštao je več od deset milijonov lir i bio gor postavljeni za vzgojo misijonarov. Nas je notri do tristopetdeset: so gojenci obrtnih škol, sobratje pa kleriki modroslovci.

Srčno Vas pozdravim

Turin, 15. marca 1940.

Vaš hvaležen

*Ritlop Ignac,
iz G. Bistrice.*

— - —

Prečastiti gospod!

Tokio, 17. marca 1940.

Naznanim Vam veselo vest, da sem 16. marca prejel mašniško posvečenje in da sem 17. marca daroval Bogu prvo sv. daritev, pri kateri sem se spominjal tudi Vas in vse Slovenske Krajine. Svetovni dogodki sedanjih dni so preprečili, da bi mogel priti domov.

Ker bom sedaj začel pravo misijonsko življenje, se Vam priporočam v molitev, da bo moje delovanje obrodilo mnogo sadov.

Srčno Vas pozdravlja

*Antolin Avguštin,
novomašnik — misijonar.*

— - —

J. M. J. F.

Chaotung, 25. januar 1940.

Prečastiti gospod urednik!

V sredi največje zime, ko od vseh strani piha mrzel veter, ko se vsak tišči za ognjišče, da bi se nekoliko ogrel — odhajajo naša skromna voščila in čestitke v drago slovensko domovino k Vam, prečastiti dobri oče Slovenske Krajine. A ko bodo dospele k Vam, bo se že vse prebujalo iz dolgega zimskega spanja k novemu, veselemu pomladanskemu življenju. Ravno takrat, ko se bo vse pripravljalo na veliki praznik Vstajenje Gospodovega, boste praznovali prečastiti gospod urednik

svoj slavni godovni dan. Tudi me v Chaotungu ne smemo mimo vsega tega iti brez iskrene hvaležnosti. Prosile bomo Jezusa v tabernaklju, da Vam On povrne iz zakladnice svojih milosti vse žrtve, ves trud, prav vse, kar ste storili in se še vsak dan žrtvujete za blagor slovenskega naroda. To jasno razvidno iz „Novin in Marijinega lista“, kateriva lista redno prijemamo. Stoterni Bog plačaj! Dobri Bog naj Vam podeli še mnogo radosti polnih godovnih dni in povsod pri Vašem napornem delu svoj božji blagoslov.

Kakor sem Vam že omenila, da je sedaj povsod zima — mraz. Tudi v mnogih srcih vlada kruta zima — poganstva. Vse je v njih zamrzlo, ker ne poznajo božjega Solнца-Kristusa. O, ko bi takrat, ko se bo v naravi prebujalo k novemu pomladanskemu življenju — tudi v mnogih poganskih srcih naj bi takrat zavladala lepa pomlad — krščanstva. Lahko bi jim k temu pripomogle v obilnem številu, a povsod nam sredstev primanjkuje. Najbolj to čuti dispENZARIJ, ki mu še mnogo vsega primanjkuje, a si nemoremo priskrbeti, ker je vse preveč drago, a denarne pomoči od nikoder. Revežev je vsaki dan vedno več. Posledica ubožanja je huda vojna, kateri še ni dovolj žrtev skozi polnih dveh let. Begunci od oddaljenih vojnih krajev prihajajo k nam, Po več mesecev potujejo peš po strmih pečinah in gorah brez zadostnega okrepčila. Mnogi že na poti od stradanja in onemoglosti umirajo. A drugi vendar izčrpani dospejo, a brez vsega. Dan za dnem imamo takšne slučaje. Kako pomagati tem sirotam? Če imamo le malo ljubezni in sočutja do svojega bližnjega, jim bomo priskočili na pomoč. Koliko več dobrega bi lahko storile za slavo božjo in rešitev duš, ko bi imele več sredstev. Zato pa Vas prečastiti g. urednik in vse drage misijonske prijatelje Slovenske Krajine prosimo, da nas podpirate v molitvah in dobrimi deli. Ne preslišite Jezusovega klica: „Karkoli storite enemu izmed mojih najmanjših, meni storite!“ Koliko večje pa bo Vaše plačilo v nebesih, če nam pomagate pri reševanju duš za Boga. Čim več duš bomo pridobile za Boga, tem bolj nas bo Jezus vesel in tem večja bo potem tudi naša slava v nebesih. Skupno delujmo, skupno se žrtvujmo za blagor duš in za razširjanje božjega kraljestva na zemlji, da bo res kmalu le ena čreda in en pastir — Kristus . . . Če boste delili z nami sočutje do zatiranih in ubogih in nam po svoji močeh pomagali, potem bo ne samo v naravi, ampak tudi v mnogih srcih zavladala lepa — upanja polna pomlad, ki bo oznanjevala veselô vstajenje iz dolge teme poganstva.

Z iskrenimi misijonskimi pozdravi in najlepšimi voščili za Velikonočne praznike v Pres. Srcu

vdana

S. M. Mihaela Rous,
(rojakinja iz Črensovec).

Dripomba. Darove za naše misijonarke sprima uredništvo Marijinoga Lista. Smilenost, smilenje služi za pračilo. — Vrednik.

Volja hoče in razum želi spoznati najvišje dobro.

Nemški pesnik Schiller pravi: „En Bog biva, ena sveta volja in razum vlada,“ kakor človeška misel plava nad časom in nad prostorom, tako plava živa najvišja Misel in vlada neskončna Modrost nad vsem. Bog je najvišja misel — ta rek so zapisali modreci starodavnosti. Živa vera v osebnega Boga je tolažba v težavah in v dvomih slehernega mislečega trpina. Panteizem je učil in uči, da je vsak delček stvarstva del, kosček božanstva. Če je to resnica potem sem jaz oziroma ti tudi del Boga, toda je li mogoče, da jaz kot del božanstva potem zamorem imeti težave, trpeti, ne vedeti kaj? V resnici pa trpim, marsikaj ne vem in imam težave.

Panteizem je pravzaprav lepo zakrit materijalizem, ateizem — brezverstvo. Bili ateist — materijalist se pravi tajiti Boga, zadovoljiti se s stvarmi, ki so na tem svetu in opustiti vsako nado, dobi človek našel višjo tolažbo v dvomih, opustiti vsak up na odgovor pri vprašanju kaj pa potem, ko zatisnem oči za vedno — kaj bo z mano? Enostavno je reči: Nič ne vemo in ne bomo zvedeli. Da, brez vere v Boga nam to ostane uganka, trenja in dvomi v naši notranjosti ter svelovno nazorni boji ostanejo nepojasneni rekli bi nesmisel. Toda zakaj so potem kljub temu in to pri velikih duhovih, katerih srce in narava ne miruje? Naš razum je željan resnice in luči, volja hoče najvišje dobro, vse vpije v nas po živem, resničnem, najvišjem Dobru. Ta želja, to stremljenje je lastnost le človeške narave — tako Aristotel.

Če je ta želja in to stremljenje le prevara, potem je prevara vsa naša bit in narava, to pa biti ne more, kajti resnična je trditev: kar je prirojenega naši biti in naravi je resnično! Le pojdemo na dno svoji biti in našli bomo glas duše, ki bo odkril misel o Bogu. Lessing je sledeče razumoval o Bogu: „Jaz sem, pa nisem vedno bival torej samega sebe nisem mogel postaviti, ni mogoče, da bi bil vzrok samega sebe, sem torej bitje, ki je nastalo iz drugega vzroka, imam svoj začetek in konec, vzrok mora biti neka sila, ki je močnejša od mene in ostalega, ker doživlja isti proces kot jaz. Ta sila je bila pred menoj in bo za menoj — moj cilj je to silo spoznati. Naj jo imenujem in zgledujem kakorkoli daleč nazaj, pridem do nekega konca in ta konec je edino le možen v osebnem bitju — Bogu. Bog je duša naše duše in vsega. Vse ljudstvo, vse stvarstvo nastaja se razvija, izumira in se ponovno poraja novo, sveže — nekdo je, ki skrbi za ves ta prekrasen red, pravimo mu Bog — Deus — Gott, itd. itd. Nič ni samemu sebi namen, tem manj more biti vzrok lastnega postanka. Bog je začetek, središče in konec našega življenja. Življenje brez te korenine je prazno, kakor je drevo obsojeno, da se posuši ako se mu korenine po-

sekajo, tako je življenje brez božje opore obsojeno hiranju in na koncu duhovni smrti.

Bismarck je dejal: „Ne razumem kako more misleč človek tajiti Boga in ne razmišljati o tem pravim vsega sveta.“ (Briefe an seine Frau.) Goethe pravi: „Nevera je lastnost slabičev.“

Le vera dvigne dušo nad slabotno telo, da pohiti v kraljestvo lepote in resnice v to lepo božjo neskončnost. Velik državnik Gladstone je preiskoval znanstvenike in je med 60 naletel na 55, ki so bili globoko verni in na 5, ki so vero v Boga spoštovali in bili sami bogoiskatelji. Res globoke misli nam vzbudi misel na Boga, vsa plitkost misli pa počiva v razmišljanju dnevnih dogodkov. Misel na Boga je ojačevala mučence

Nage oblaci: Vsešiom so takši siromačeki, ki si niti svojega tela nemajo s čim pokriti. „Siromake bote meli vsikdar med sebov,“ pravi Gospod. Če maš ti več obleke i vidiš siromaka raztrganoga, daj njemi.

in ponižne device, trpeče bolnike, v skušnjavah se boreče može kajti Bog, ki je priča vsega našega nehanja in dejanja, edini zamore biti tolažba in pomočnik. Egipčovski Jožef in skušana Suzana sta v mislih na Boga prestala nevarne skušnjave.

Tudi v našem modernem stoletju Bog ne zapušča borečih se, četudi se trenutno dozdeva. Misel na Boga uspostavi duhovno ravnotežje in vlije pogum, da ne klone duša pred ljudsko obsodbo, ki je večkrat kruta in krivična ter nekritična. Le toliko sem vreden, kolikor sem pred Bogom vreden, je pre-

stari rek bogaboječih mož. Pomilovanja je vreden človek, ki ni zmožen niti trenutek poglobiti se vase in svojo dušo obrniti na Boga v dvomih in težavah. Misel na Boga je večja molitev nego vse dolge, prinčeve, razstresene molitvice.

Meſisto v Faustu je zaklical: „Triunfi! Človek, ki je stalno v mislih oddaljen od Pravira in se hrani samo z minljivim prahom tega sveta, kakor kočá Mukme — ta je sposoben vse slabe naklepe v dejstvo spraviti.“ (Faust I. 26). Človek stalno odtrgan od Boga je kakor reka, ki je s prekopom odtrgana od izvirka — usahne, tako človek zamre. Prazni, nebogljeni so ljudje, ki niso božje usmerjeni. So le senca, zde se da žive v resnici so pa duhovno mrtvi. Odpadnik od stranke je neraben, od vere isto in kdor ga sprejme ne pridobi znjím veliko, isto je z narodnim odpadnikom, nič bolje verskim. Globlje ideje in

Umetnina v Italiji.

vzroki gotovo nobenega niso napotile v odpad, pač pa nižji nameni. Le podrtija in bolezen je naša duša, ki potuje in ne ve kam. Koliki so primorani vzdikniti s Herderjem: „Živel sem brez življenja.“ Dušo so spoznali šele pri odhodu odtod.

Neki modrec je pri premišljevanju o Bogu dejal svojemu prijatelju: „Daj mi točko izven zemske krogle na kateri bom obstal opazoval njeno gibanje in bližje Tistemu, ki jo je spravil v tek.“

Eötvöš je dejal: „Z razumom ga iščemo z srcem ga najdemo, kajti nikoli plemeniteje ne mislimo in ne čustvujemo, kakor ko o Boga govorimo in nanj mislimo.“

Rimski modrec Seneka pa pravi: „Gotovo Boga časti, kdor ga s pozna!“

Tertulijan pa pravi: „Le tisti ga ne časte in se ga ne boje, katerim se je umaknil, ker ga vredni niso.“

